

מדינת ישראל

בתי הדין למשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 1/9/19

תאריך: 25 במאי 2021

י"ד סיון תשפ"א

בפני חברי הועדה:

דר' יוסי בר - נציג המנהל הכללי
 פרופ' אליעזר קיטאי - נציג הסתדרות הרופאים
 עו"ד זמירה גולדנר - נציגת היועץ המשפטי לממשלה

הקובל:

המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות

ע"י ב"כ עו"ד לילך מהודר ממועד התובע הראשי במשרד הבריאות

נגד

הנקבל:

דר' מיכאל רומוב

רופא מורשה מס' רשיון 22085 בעל תואר מומחה בפסיכיאטריה

לכבוד

שר הבריאות

דין וחשבון לפי סעיף 44(א) לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז-1976

מבוא

1. בתאריך 10/9/19 הגיש פרופ' איתמר גרוטו, המשנה למנהל הכללי במשרד הבריאות כתב קובלנה כנגד הנקבל, ד"ר מיכאל רומוב, רופא מורשה ובעל תואר מומחה בפסיכיאטריה.

2. בתאריך 7/11/2019, מינה ראש הממשלה ושר הבריאות מר בנימין נתניהו את הח"מ כוועדה שתדון בקובלנה לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז-1976 (להלן הפקודה).

3. הועדה קיימה 4 ישיבות בתאריכים 12/2/20, 24/8/20, 11/11/20, 25/11/20:-
- א. בתאריך 12/2/20 הועדה התכנסה, הנקבל וב"כ לא התייצבו לדיון. כשעה וחצי לפני הדיון התקבלה הודעת ב"כ הנקבל לפיה הנקבל אושפז עם חשד לאירוע לבבי. בלית ברירה נדחתה הישיבה והנקבל התבקש, והמציא בדיעבד אישור רפואי.
  - ב. בתאריך 24/8/20 הוגשה תגובת הנקבל בכתב לכתב הקובלנה, ונשמעה תגובתו בעל פיה. כן העידו מטעם הקובל העדים מר אברהם פפרמן (להלן "המתלונן") ואשתו – הגב' אסנת פפרמן.
  - ג. בתאריך 11/11/20 העיד מטעם הקובל ד"ר דוד איבגי, פסיכיאטר מומחה שכיהן בתקופה הרלוונטית לכתב הקובלנה כרופא אחראי לאיתור מסוכנות במשרד הבריאות. ומטעם ההגנה העיד (בהסכמת הצדדים) מומחה ההגנה ד"ר אלכסנדר שולקין.
  - ד. בתאריך 25/11/20 העיד הנקבל.
  - ה. סיכומי הצדדים הוגשו בכתב – בתאריך 3/1/21 הוגשו סיכומי ב"כ הקובל ובתאריך 31/1/21 הוגשו סיכומי ב"כ הנקבל.

כתב הקובלנה

4. כתב הקובלנה שהוגש כנגד הנקבל ייחס לנקבל התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה כאמור בסעיף 45(1) לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז-1976 (להלן "הפקודה") בכך שהוא -
- א. השתמש לרעה במעמדו ובסמכויותיו כרופא פסיכיאטר על מנת לפגוע במתלונן.
  - ב. קבע אבחנה פסיכיאטרית למתלונן שלא במסגרת טיפול או בדיקה קלינית שביצע, אלא על סמך אירוע חד פעמי שבו היה מעורב.
  - ג. בפניותיו למשרד הבטחון ולמכון הרפואי לבטיחות בדרכים, הציג עצמו ככזב ובמרמה כ"נותן חוות דעת" או כרופא המטפל של המתלונן.

5. מכתב הקובלנה עולות העובדות הבאות:-

- א. הנקבל, מתוקף תפקידו, משמש בין היתר כרופא בוועדות רפואיות מטעם המוסד לביטוח לאומי.
- ב. ביום 14.4.18 בסביבות השעה 11:00, הנקבל נסע ל"גראנד קניון" בחיפה. בסמוך לכניסה לחניון התת קרקעי של הקניון, התעמת הנקבל עם המתלונן בנוגע לנהיגה מסוכנת בכביש (להלן: "האירוע").
- ג. ביום 16.4.18, הנקבל פנה בכתב למחלקה לרישוי כלי ירייה של המשרד לביטחון פנים, מחוז חיפה, בהודעה דחופה על הצורך בשלילת רישיון לנשק והוצאת נשק מיידי מידי המתלונן. בפנייתו, הנקבל הצהיר בכזב שביום 14.4.16 ביצע בדיקה קלינית למתלונן ושהוא סבור כי המתלונן לוקה בהפרעה נפשית מסוג IMPULSE CONTROL DISORDER ומהווה פוטנציאל גבוה לאלימות כלפי הסובבים אותו, ומאיים לפגוע בהם בנשק שנמצא ברשותו (העתק הפנייה צורף כנספח א').
- ד. במקביל, עוד ביום 16.4.18, הנקבל פנה למכון הרפואי לבטיחות בדרכים (הרשות הרפואית) בהודעה ע"פ סעיף 12ב' לפקודת התעבורה (נוסח חדש) והצהיר בכזב, שהוא, כנותן חוות דעת בעניין המתלונן, אבחן IMPULSE CONTROL DISORDER אצל המתלונן ועל פי חוות דעתו המתלונן "מהווה סכנה לציבור במידה וימשיך לנהוג, עלול לפגוע בזולת, אינו שולט על דחפים ו-מגלה תוקפנות גלויה כלפי הסובבים" (העתק ההודעה צורף כנספח ב').
- ה. בעקבות ההודעה של הנקבל (נספח א'), פנה ד"ר דוד איבגי, רופא לאיתור מסוכנות במחלקה לפסיכיאטריה משפטית במשרד הבריאות, אל המתלונן, והודיע לו שהתקבלה הודעת מטפל לפי הוראות סעיף 11א' לחוק כלי הירייה, תש"ט-1949 (להלן: "חוק כלי ירייה"), סעיף המחייב מטפלים לדווח על חשש למסוכנות

שאותרה על ידם אצל אנשים המטופלים או שאובחנו על ידם. לאור האמור לעיל, נשלחה הודעה על ידי ד"ר איבגי לפקיד הרישוי לפי חוק כלי ירייה עם המלצה להפנות את המתלונן לבדיקה, על מנת לקבוע האם קיימת מניעה רפואית שישא נשק.

ו. בעקבות תגובת המתלונן, בו הבהיר כי המפגש בינו לבין הנקבל לא היה במסגרת טיפולית ולא בוצעה כל בדיקה קלינית, החליט ד"ר איבגי להודיע לפקיד הרישוי שחזר בו מהמלצתו הנ"ל והודעה על כך הועבר למתלונן (הודעת ד"ר איבגי צורפה כנספח ג').

ז. כמו כן, בעקבות הודעת הנקבל (נספח ב') למכון הרפואי לבטיחות בדרכים (להלן: "המרב"ד"), זומן המתלונן לבדיקות רפואיות במר"ד ונדרש לשלם אגרה בסך ₪624 (נספח ד'). לאחר שהמתלונן הבהיר כי הנקבל לא ביצע בו כל בדיקה קלינית, בוטל זימונו לבדיקה הרפואית (ביטול הזימון צורף כנספח ה').

ח. לאור עובדות אלה יוחסה לנקבל עבירת משמעת של התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה כאמור בסעיף 4 לעיל.

6. ב"כ הנקבל הגיש לועדה כתב תשובה מפורט לקובלנה וביום 24.8.20, במענה לכתב

הקובלנה הפנה לכתב התשובה. מכתב התשובה. עולות העובדות הבאות:-

א. ביום האירוע נסע הנקבל מביתו לחדר כושר אשר נמצא בגרנד קניון בחיפה. במהלך נסיעתו הבחין הנקבל שרכב מסוג מרצדס, שבדיעבד התברר כי המתלונן נהג בו, ביצע עבירת תנועה וסיכן את עוברי הדרך. הנקבל צפר והמשיך בנסיעתו. זמן קצר לאחר מכן הבחין הנקבל כי המתלונן רודף אחריו במהלך 5 דקות נסיעה עד לכניסה לחניון. בעת שהנקבל החל לחנות בחניית נכים (הנקבל הינו נכה בעל תו חניה לנכים), חסם המתלונן את דרכו, יצא מהרכב תקף ואיים על הנקבל. הנקבל החל לצלם ולהקליט את המתלונן באמצעות מכשיר פלאפון אך האחרון חטף מידי של הנקבל את מכשיר הטלפון. הנקבל הספיק להקליט קטע מהאיומים של המתלונן שצעק בקול מאיים:- "שיהיה לך אוטו כשתחזור". המתלונן איים על הנקבל בכך שאמר לו "יש לי נשק ברכב ואני אכניס לך כדור בראש".

ב. במהלך האירוע עשה הנקבל כל שביכולתו כדי לרסן את התנהגותו התוקפנית של המתלונן, ללא הועיל. רק לאחר שהנקבל הודיע למתלונן כי הוא מזמין משטרה עזב המתלונן את המקום ברכבו.

ג. כתוצאה מהאירוע ביטל הנקבל את האימון בחדר כושר ונסע לתחנת המשטרה להגיש תלונה כנגד המתלונן. נפתח תיק פלילי 166819 בין איומים ותקיפה.

ד. ביום 14.10.18 התקבלה החלטת המשטרה לסגור את התיק. הנקבל ערר על החלטת הסגירה. הערר נדחה והנקבל פנה בערר נוסף. במועד הגשת כתב התשובה – טרם התקבלה החלטת המשטרה בערר הנוסף.

ה. בתאריך 16.4.18 פנה הנקבל למשרד לבטחון פנים למחלקת רישוי כלי ירייה במכתב שכותרתו "הודעה דחופה על צורך בשלילת רישיון נשק והוצאת נשק מידי מר פפרקורן אברהם".

ו. ההודעה נשלחה כיוון שבמהלך האינטראקציה עם המתלונן, הנקבל, שהוא מומחה לפסיכיאטריה ובעל ניסיון רב בתחום, כי המתלונן סובל מתסמונת של חוסר שליטה בדחפים – IMPULSE CONTROL

ז. ב"כ הנקבל צירף לכתב התשובה את המסמכים הבאים:-

נספח א – סרט וידיאו ממצלמת דרך של המתלונן שתיעדה את הרדיפה של המתלונן אחר הנקבל.

נספח ב' – הקלטה של קטע מהאיומים ותמליל.

נספח ג' – אישור הגשת תלונה ועדות הנקבל במשטרה סמוך לאירוע.

נספח ד' – תשובת המשטרה לערר שני שהגיש הנקבל על סגירת התיק בו התלונן כנגד המתלונן.

נספח ה' – מכתבו של הנקבל למחלקת רישוי כלי ירייה.

נספח ו' – חוות דעת של ד"ר שולקין אלכסנדר, מומחה ההגנה.

נספח ז' – מכתבו של ד"ר איבגי למתלונן.

נספח ח' – פניותיו של הנקבל לשר הבריאות ולשר התחבורה.

7. עדי התביעה

מטעם התביעה העידו שלושה עדים:- אברהם ואסנת פפרקורן (בתאריך 24.8.20), ד"ר דוד איבגי (בתאריך 11.11.20) והוגשו 11 מוצגים שסומנו כ-1/ת -11/ת.

עדותיו של המתלונן, מר אברהם פפרקורן:

- א. המתלונן, בן 68, שירת בדרגת רב סרן בצה"ל ונפצע במהלך שירותו הצבאי ומוכר כנכה צה"ל בדרגת נכות גבוהה בשל פגיעה בגפיים, מוגבל בניידותו ובעל תו חניה לנכה. בעל תארים בכלכלה ובמשפטים, הוסמך כעורך דין, אף שלא עסק בעריכת דין. שימש מנכ"ל החברה הכלכלית חיפה, מחזיק ברישיון נהיגה ורישיון נשק (משנת 1975).
- ב. בין המתלונן לנקבל אין היכרות מוקדמת.
- ג. ביום שבת 14.4.18 נסע עם אשתו לגרנד קניון בחיפה לצפות בסרט. תוך כדי נסיעה בציר הראשי בסמוך לצומת חנקין, במקום בו קיים נתיב נסיעה משתלב מימין, עקף אותו הנקבל מימין, במהירות גבוהה, ובפראות, כשהוא נכנס לתוך נתיב נסיעתו תוך כדי שהוא עולה על אי התנועה המסומן בכביש, וגרם לו לסטות לנתיב השמאלי שלמרבית המזל היה פנוי.
- ד. הנסיעה תועדה במצלמת הקבועה בחזית רכבו.
- ה. רכבו של הנקבל המשיך בנסיעה לכיוון הגרנד קניון בחיפה, לשם התכוון גם המתלונן להגיע כדי לצפות בסרט, שני כלי הרכב נכנסו לחניון התת קרקעי.
- ו. כשהמתלונן הגיע לקומה 3- הבחין ברכבו של הנקבל נכנס לחניית הנכים תוך כדי תמרון והמתין בסבלנות עד שידומם את המנוע. ואז התקדם מעט, חסם את רכבו של הנקבל, ירד מהרכב, ניגש לרכבו של הנקבל, הקיש על החלון ואמר לו "כמעט הרגת אותי ואת אשתי".
- ז. הנקבל בתגובה הוציא אלת בייסבול מהמושב האחורי ויצא מהרכב, היו חילופי דברים, הנקבל הלך לתא המטען, הוציא את הטלפון שלו והתחיל לצלם את המתלונן ואת רכבו, דיבר ורקד באופן לא ברור.
- ח. המתלונן שחשש מהסלמה עלה לרכבו ונסע מהמקום לחנות במקום אחר והלך לקולנוע.
- ט. משך האירוע בחניון היה כ-7.30 דקות לפי דו"ח שהתקבל מחברת פוינטר (ת/5).
- י. כעבור כשלושה שבועות בעת ששהה בחופשה בים המלח, הופתע מדרישת המשטרה לבוא ולהפקיד את הנשק. במקביל, ניסה לברר במה מדובר, בחיפושיו הגיע למזכירתו של ד"ר איבגי ונודע לו שרישיון הנשק שלו נשלל עקב התקרית בחניון עם הנקבל.
- יא. המתלונן פנה בכתב לד"ר איבגי והסביר שהנקבל אינו הרופא המטפל. לאחר מכן נודע לו כי ד"ר איבגי יצר קשר עם הנקבל ולאחר בירור חזר בו מהדרישה לשלילת רישיון הנשק, ואף שלח לו אישור על כך.
- יב. למרות מכתבו של ד"ר איבגי, פקיד הרישוי סירב להחזיר את רישיון הנשק ללא חקירה, דבר שהצריך מאמץ נוסף והתרוצצויות, לרבות פניה לעורך דין.
- יג. כשקיבל לידי את מכתביו של הנקבל לד"ר איבגי ראה שהנקבל הציג עצמו כרופא מטפל, שעשה בדיקה רפואית וכי חלה עליו חובת דיווח על פי החוק.
- יד. כעבור כחודשיים קיבל דרישה מהמרכז הרפואי לבטיחות בדרכים (המרב"ד) לעמוד בבדיקה רפואית שתבחן את כשירותו לנהוג, נדרש לשלם תמורת הבדיקה סכום של 624 ₪. בשל נכותו הקשה, שלילת רישיון הנהיגה מהווה פגיעה קשה בניידותו.

- טו. כשהגיע למרב"ד, התברר לו שהתלונה הוגשה על ידי הנקבל. שוב נאלץ לפנות מספר פעמים ופנה גם למחלקה המשפטית, ובסופו של דבר בוטל הזימון.
- טז. המתלונן תיאר את תחושת הרדיפה שליוותה אותו :-
"פעם אחת הוא אמר לו שאני פסיכי, פעם שנייה שהפסיכי לא הלך כל כך, הוא כתב שאני נכה צה"ל, למה נותנים לי רישיון נשק. כלומר, הוא רדף אחרי" (עמ' 41 שורות 4-8 לעדותו).
- ... "מצב לא נעים היה. אתה יורד מדחי לדחי. אתה מתייעץ ואתה לא יודע מה לעשות, ואתה מוציא כספים, ואתה נהיה מחצי גיבור ישראל לסמרטוט. לסמרטוט. פשוט אתה לא יודע מה לעשות...עד היום הוא לא התנצל, לא בעל פה, לא בכתב, לא בשום צורה, מבחינתו אני סמרטוט רצפה"** (עמ' 41 שורות 1-3 ושורות 16-18 לפרוטוקול).
- יז. בדיעבד התברר למתלונן כי הנקבל שלח תשעה מכתבי תלונה נגדו, לרבות פניה לשר לבטחון פנים, לשר הבריאות ולשר הביטחון.
- יח. המתלונן הגיש נגד הנקבל תביעת לשון הרע בה חויב הנקבל בתשלום 110,000 ₪ בתוספת הוצאות ושכ"ט עו"ד (ת/1), הנקבל הגיש ערעור על פסק הדין וחזר בו מהערעור (ת/2).
- יט. המתלונן הדגיש כי בזמן האירוע לא היה עם נשק. המתלונן הביע תמיהה מנין השיג הנקבל את הפרטים האישיים ושיער כי השיג אותם מהמשטרה באופן בלתי רשמי.
- כ. כארבעה חודשים לאחר האירוע, הגיעו שוטרים לביתו ועצרו אותו, שוטר השגיח עליו בזמן שהתלבש. התברר כי הנקבל הגיש נגדו תלונה במשטרה ביום האירוע. בשלבי המעצר נלקחו ממנו טביעות אצבע, בדיקת דנ"א, צילומים, כשחקר הצביע על מכתביו של הנקבל והוכחות להתנכלותו, ושוחרר בערובה (ת/4).
- כא. הנקבל הגיש ערר על סגירת התיק. הערר נדחה לאחר שהמתלונן שלח להם את פסק הדין ת/1. ההליכים במשטרה נמשכו עד דצמבר 2018, רק ביולי 2020 קיבל הודעה על סגירת התיק מפרקליטות מחוז ירושלים.
- כב. במהלך החקירה הנגדית התחייב המתלונן להמציא לתובעת מסמכים שונים, שהועברו לב"כ הנקבל וחלקם הוגשו לועדה בהסכמה.
- כג. בחקירה נגדית אישר המתלונן כי הגיש תלונה למח"ש כנגד החוקר שטיפל בתיק ומסר לטענתו את הפרטים האישיים לנקבל, התיק נסגר מחוסר ראיות.
- כד. במהלך חקירתו של המתלונן הוקרנו 7 סרטונים קצרצרים. 5 מהם ממצלמת הרכב של המתלונן. הסרטונים הוגשו בהחסן נייד וסומנו ת/9. הסרטונים הם מיום 14/4/18 החל משעה 1101 ואילך, ויתוארו להלן כמקשה אחת :- (הערה - בסרטונים מופיע תאריך האירוע בציון שנת 2019, לאחר בירור והסבר של המתלונן הוסכם בין הצדדים כי הכוונה היא ל-2018). בתחילת הסרטון נראה רכבו של הנקבל עומד ברמזור אדום ואחר כך פונה שמאלה. רכבו של הנקבל מימין פונה במקביל, ונראה חותך שמאלה לכיוון רכבו של המתלונן, עוקף משמאל ורכבו של המתלונן עובר לנתיב השמאלי, שניהם עוברים לנתיב הימני, והנקבל עוקף רכב מימין ועובר לנתיב השמאלי.
- שני כלי הרכב ממשיכים בנסיעה לתוך החניון בקניון עד לחניית הנכים (קומה 3-), רכבו של הנקבל עוצר וחונה בנסיעה לאחר בחניית נכים. רכבו של המתלונן מתקדם מעט וחוסם אותו (השעה 04:55:11). המצלמה הפסיקה את פעולתה (לדברי המתלונן כיוון שדומם את המנוע בעת העצירה) וחדשה פעולתה בשעה 12:30:11 שאז המתלונן עוזב את המקום.
- המתלונן מבקש להוכיח באמצעות צילומי הרכב שכל האירוע עם הנקבל בחניון, מחוץ לרכב, ארך שבע וחצי דקות בלבד.
- כה. המתלונן מבקש לתמוך את חלון הזמנים לגבי הוויכוח בחניון בדו"ח ת/5, אותו קיבל מחברת פוינטר ובו תיעוד של זמני הפעלת המנוע. מת/5 עולה כי המנוע דמם בין השעות 11:05.34 ועד 11:30.01, גם כאן כ- 7 וחצי דקות.
- כו. בהמשך סרטון קצר מאוד, שצולם והוקלט על ידי הנקבל, לא ניתן להבחין בבירור במתרחש אך נשמעות המילים "...שיהיה לך רכב כשתחזור". המתלונן הודה כי אמר לנקבל שיגררו לו את הרכב והסביר זאת בהעדר תו נכה על מכוניתו ובחניה בחניית נכים. (הערה - הנקבל אמר זאת גם בחקירתו במשטרה נ/3, עמ' 2 שורה 10).
- כז. המתלונן הכחיש כי עקב אחר הנקבל לקומה 3- והבהיר כי זוהי הקומה היחידה שיש בה גם מעלית וגם מדרגות נעות, לעומת הקומות הראשונות בהן יש מדרגות נעות המקשות על התניידותו. לדבריו המפגש היה אקראי ולא שם לב שהנקבל נוסע לפניו עד לקומה 3- שאז הבחין בו מתמרן בחניה.

- כח. המתלונן העיד כי נמנע מלהגיש תלונה במשטרה כנגד הנקבל ביום האירוע למרות שהנקבל איים עליו, בשל חששו. רק לאחר שנודע לו על מכתבי הנקבל, ולאחר שנעצר, הגיש תלונה במשטרה ותלונה למשרד הבריאות ולמוסד לביטוח לאומי כנגד הנקבל.
- כט. המתלונן הכחיש בתוקף שבעת העימות בחניון הנקבל הציג עצמו כרופא או כפסיכיאטר, לדבריו שמע רק את המילים "חיות דעת". הנקבל דיבר במלל לא ברור, שלווה בתנועות מוזרות, צחוק ריקוד עד כדי התרשמות ש"משהו לא בסדר אתו".
- ל. המתלונן הודה שבירר עם עובדת ב"הולמס פלייס" את פרטי זהותו של הנקבל לאחר שהראה לה תמונה שלו.

עדותה של גב' אסנת פפרקורן:

במהלך העימות בחניון ישבה הגב' פפרקורן ברכב וסגרה את החלונות בשל חששה, בכך ניתן להסביר את מיעוט הפרטים שניתן לדלות מעדותה. היא תיארה את נסיעתו הפרועה והמסוכנת של הנקבל שגרמה לבעלה לסטות ממסלול נסיעתו. באשר לאירועים בחניון, לא היתה בטוחה אך סבורה שראתה בידי הנקבל נבוט, תיארה את יציאת הנקבל מרכבו, את הטלפון הנייד בידו, את השתוללותו ואת צעקותיו.

לדבריה "כל האירוע לקח פחות מעשר דקות, הרבה פחות מעשר דקות" (עמ' 207 שורה 15 לפרוטוקול). בחקירה נגדית שללה את העובדה שלבעלה היה נשק בעת האירוע. העידה כי בעלה נושא נשק בנסיעותיו לים המלח ולא בנסיעותיו בחיפה.

העדה ראתה את רכבו של הנקבל נוסע לפנייהם, לא היו צמודים אליו, לא עקבו אחריו, וראו אותו בחניה.

עדותו של ד"ר דוד איבגי:

- א. ד"ר איבגי הוא פסיכיאטר מומחה שכיהן בתקופה הרלוונטית לקובלנה בתפקיד הרופא האחראי לאיתור מסוכנות במשרד הבריאות.
- ב. בתאריך 16.4.18 התקבל מכתבו של הנקבל בכתב יד (ת/7, נספח א' לקובלנה). המכתב שנערך על נייר מכתבים נושא כותרת של ד"ר רומוב מיכאל, מומחה לפסיכיאטריה ופסיכותרפיה, הופנה למחלקת רישוי כלי יריה במשרד לבטחון פנים והועבר לד"ר איבגי לטיפול. כותרת המכתב היא "הודעה דחופה על הצורך בשלילת רישיון לנשק והוצאת נשק מידי מר פפרקורן אברהם ת.ז. ....". בהמשך "על סמך בדיקה קלינית שביצעתי למר פפרקורן אברהם ב-14/4/18" (הערה: מוסכם על הצדדים כי הכוונה היא ל-2018 ומדובר בטעות), הנני סבור כי הנ"ל לוקה בהפרעה נפשית מסוג IMPULSE CONTROL DISORDER. מהווה פוטנציאל גבוה לאלימות כלפי הסובבים, מאיים לפגוע בסובבים בנשק שנמצא ברשותו. הנני להודיע לכם על כך בדחיפות, כי חלה עלי חובת דיווח על פי חוק. לטיפולכם הדחוף, בכבוד רב, ד"ר מיכאל רומוב מומחה לפסיכיאטריה".
- ג. ביום 17/4/18 התקבלה "הודעת מטפל לפי סעיף 11א לחוק כלי יריה תש"ט-1949" (להלן: "הודעת מטפל או ת/6").
- ד. ת/6 הוא טופס מובנה שכותרתו: "הודעת מטפל לפי סעיף 11א לחוק כלי יריה תש"ט-1949". בהמשך וכחלק מהטופס – "הנני להודיעכם כי בטיפול/טופל/נבדק על ידי (בת/6 צוין בכתב ידו של הנקבל ת.ז. של המתלונן, שמו המלא תאריך לידה שלו וכתובת מגוריו). בהמשך כחלק מהטופס – על פי המידע הרפואי המצוי ברשותי אני סבור/ה שאם אדם זה יחזיק בכלי ירי, יהיה בכך משום סכנה לעצמו או לציבור.
- אבחנה (הנקבל כתב בכתב ידו) IMPULSE CONTROL DISORDER.
- נימוקים – (הנקבל כתב בכתב ידו) ב-14/4/18 נאלצתי לראות את התפרצות האלימות של מר פפרקורן, ללא כל גירוי. האדם התפרץ באלימות כלפי איים לפגוע בי ובמשפחה שלי, צעק כי "יש לי אקדח ולא יאסס" (כך במקור) להשתמש בו". אינטראקציה שנמשכה אתו למשך כ-30 דקות היתה מספקת על מנת לאבחן כלוקה בהפרעה בשליטה על דחפים.
- פרטי המדווח – שם רופא/פסיכולוג/עו"ס הנקבל רשם בכתב ידו את שמו. חתימה וחותמת הנקבל – מופיעה חתימה וחותמת הנקבל ומס' הטלפון הנייד שלו.
- מקום עבודה – פוסק ועדות מל"ל ומשרד הבטחון.
- כתובת – צוינה כתובת מגוריו של הנקבל.
- ה. ד"ר איבגי אינו זוכר את הנסיבות שהביאו לכתיבת ת/6 אולם מוכן להניח שבעקבות ת/7 פנה לנקבל וביקש ממנו למלא טפס רשמי, ואז למחרת התקבל המסמך ת/6.

בעקבות קבלת ת/6 נשלחה הודעה לפקיד רישוי נשק בחיפה לשלילת רישונו של המתלונן.

- ו. לדבריו – תהליך ביטול רישיון הנשק בעקבות "הודעת מטפל" הוא אוטומטי מול המשרד לבטחון פנים. מבטלים מיד את רישיון הנשק לגביו התקבלה ההודעה. בעל הרישיון מקבל הודעה לפיה רישונו נשלל בעקבות הודעת מטפל והמלצה לפנות לבדיקה רפואית שתקבע אם יש מניעה לשאת נשק. ההסתמכות על הרופא המטפל היא מוחלטת. לדבריו גם החוק אינו מחייב בדיקה נוספת, אלא לצורך החזרת הנשק.
- ז. בעקבות מכתבו של המתלונן, שהודיע שהנקבל לא היה מטפל שלו אלא מדובר במפגש בינו לבין הנקבל בחניון, שכלל ויכוח כששניהם "כועסים ורותחים", הגיע למסקנה שהמפגש לא היה במסגרת טיפולית וחזר בו מההמלצה לשלול את רישיון הנשק של המתלונן ושלח על כך הודעה למתלונן (ת/8 מיום 6/5/18).
- ח. במהלך חקירתו הנגדית הוגש חוזר המנכ"ל מיום 12/6/96 שעניינו חובת דיווח רופאים ומטפלים על פי חוק כלי ירייה ופקודת התעבורה (נ/5).
- ט. ב"כ הנקבל כיוון בחקירתו הנגדית לחובת הדיווח המוטלת על כל אדם, ולא רק על גורם מטפל, תוך ניסיון להוכיח כי הנקבל פעל במסגרת חובה המוטלת עליו כאזרח מודאג.
- י. עיון בנוהל 5/נ מעלה כי קיימת אבחנה ברורה בין "רופא או פסיכולוג המטפל באדם" לרבות מתן חוות דעת מקצועית, ועליהם מוטלת החובה לדווח בטופס "הודעת מטפל". לבין עובדים אחרים המועסקים במסגרות בריאות, עליהם מוטלת חובה לדווח לגורם האחראי במקום שיודיע על כך לרופא או לפסיכולוג שיעריך את המסוכנות. עוד עולה מהנוהל כי עם קבלת "הודעת מטפל" – ידווח הגורם הממונה במשרד הבריאות למשרד הפנים כי יש ליטול מאותו אדם את כלי היריה שברשותו ולבטל את הרישיון שניתן לו.
- יא. משהוצג לד"ר איבגי פרסום מאתר משרד הבריאות לגבי "איתור מסוכנות לאנשים המחזיקים כלי נשק" (נ/4), הבהיר כי מדובר במידע לציבור ולא בנוהל מחייב.

8. עדי ההגנה

בהסכמת הצדדים ובשל תקלה בשירותי ההקלטה, וכדי לא להטריח את העד שהגיע מצפון הארץ בנסיעה נוספת לירושלים, הוחלט על שמיעת עדותו של ד"ר שולקין, מומחה ההגנה, לפני עדותו של הנקבל. בעת עדותו שהה הנקבל מחוץ לאולם הדיונים.

עדות ד"ר אלכסנדר שולקין – (עמ' 55 ואילך לפרוטוקול מיום 11/11/20)

- א. מטעם ההגנה הוגשה חוות דעתו של ד"ר שולקין (נ/6), שכללה תשובות ל- 8 שאלות שנשאל על ידי ב"כ הנקבל. לענייננו – נתרכז בשתי שאלות עיקריות עליהן גם נסבה חקירתו של העד.
- ב. שאלה מס' 5 ב/6 : "האם ניתן לאבחן תסמונת של הפרעה בשליטה על דחפים, על פי צורת התנהגות בין אישית עם אדם, תוך פרק זמן קצר, כאשר האדם נמצא בהתקף של התפרצות?" תשובה – "ביטויים של תוקפנות ניתנים לזיהוי די מהר (ולא בהכרח דורשים הסמכה בתחום של פסיכיאטריה). גישה מקצועית פסיכיאטרית דורשת אבחנה מבדלת בין הפרעות נפשיות שונות... וכמובן בתוך רשימת מחלות העלולות לגרום לתוקפנות באבחנה מבדלת גם הפרעה בחוסר שליטה בדחפים חייב להיות".
- ג. שאלה מס' 6 ב/6 – "האם אי יכולת של תוקף לרסן עצמו, חוסר תגובה לניסיונות של הנתקף להרגיע, אמורות לעורר חשד סביר שהתוקף סובל מהתסמונת הפרעת שליטה על דחפים?" תשובה – "ביטויים של תוקפנות לא מרוסנת אמורה להביא איש מקצוע – פסיכיאטר - לחשש (חשד) מהפרעה נפשית בין היתר הפרעה בשליטה על דחפים".
- ד. במהלך עדותו הסכים העד כי לא ניתן לערוך בדיקה קלינית בתנאי עימות ובמהלך ויכוח בחניון. יחד עם זאת סבר כי ניתן לבצע הערכה קלינית. העד הבהיר כי קיים הבדל בין בדיקה פסיכיאטרית PSYCHIATRIC EXAMINATION לבין PSYCHIATRIC ASSESMENT – הערכה פסיכיאטרית המתבצעת "כשרואים את

זה בפעולה, רואים מיד", בהמשך ולאור הערות חברי הועדה הסכים שאין מדובר בבדיקה קלינית סטרילית.

ה. בהמשך הודה - "לדעתי דוקטור רומוב הלך לכיוון הנכון, רק עשה צעד אחד יותר מדי" (עמ' 66 שורות 18-19 לעדותו) וכן: "שהוא כתב כאילו זו בדיקה קלינית, שזה ברור שמדובר על התרשמות" (עמ' 67 שורות 5-6 לעדותו).

ו. בחקירה הנגדית "ערך" ד"ר שולקין אבחון למתלונן, זאת מבלי שראה אותו, מבלי שבדק אותו ומבלי שראה את תיקו הרפואי. ד"ר שולקין ציין לגבי המתלונן כי: "מדובר על בן אדם, אבל זה התברר בדיעבד... שסובל מתסמונת של כאבים חמורים, PTSD, ואי יציבות רגשית... אלה בקבוצת סיכון לאובדנות" (עמ' 67 שורות 11-18).

ז. בהמשך עדותו, בשורה 10 בעמ' 70, ד"ר שולקין עמד על הצהרתו כי הערכה פסיכיאטרית ניתן לקיים גם באירוע בחניון תת קרקעי של קניון במהלך ריב נהגים... אולם כשנשאל לדעתו מה לגבי הערכה כשהנקבל עם אלה ביד (עמ' 71 שורות 1-7) ענה: "לא, לא. זה לא בסדר לכל בר דעת".

ח. בעמ' 74 במענה לשאלות הועדה, נשאל ד"ר שולקין:-

פרופ' אליעזר קיטאי : דוקטור שולקין, בוא אני אשאל אותך כך: נניח שאתה היית מזדמן לחניון, אוקיי? אתה במקרה עברת שם. עומד דוקטור רומוב עם אלה, אומר לו אבי "יש לי אקדח ואני לא אהסס להשתמש בו". אתה שומע את זה, בגישה המקצועית שלך, אני בטוח, אומר "וואלה, יש פה איזשהו מצב שאני צריך להפעיל את ה... יש פה בן אדם שאומר שיש לו נשק ולא יהסס".

ד"ר אלכסנדר שולקין : אם זו הסיטואציה, פרופ' אליעזר קיטאי : אני רוצה לחדד את השאלה... מה היית עושה הלאה? ד"ר אלכסנדר שולקין : מזמין משטרה. הייתי מזמין משטרה. פרופ' אליעזר קיטאי : יפה מאוד, נכון. לא היית שולח מכתב לפסיכיאטר ולא היית פונה ישר למשרד הפנים...

ד"ר אלכסנדר שולקין : אני לא יודע על מי מדובר. אז מה אני אגיד, איך אתה מתאר לעצמך את המצב? אני אבוא אליו ואשאל "מי אתה"? פרופ' אליעזר קיטאי : זו השאלה שלי. מה אתה היית עושה? ד"ר אלכסנדר שולקין : הייתי חושב שזה שני פסיכופתים והייתי מיד מזמין משטרה.

ט. בחקירה נגדית לב"כ הקובל עמ' 110 :

שאלה - אז מה אתה, במצב דברים דומה, ממה ששמעת, מה היית עושה?

תשובה - פונה לשוטר,

שאלה - למשטרה, בסדר.

תשובה - רגע. אמרתי את זה עכשיו, הייתי שוקל בכובד ראש, וסביר להניח, אם הייתי יכול, גם לדווח לרשויות. לא בצורת חוות דעת אלא בצורת התרשמות.

שאלה - דוקטור שולקין, אתה חושב שהייתה כאן הסכמה של המתלונן, של אבי פפרקורן, שדוקטור רומוב יאבחן אותו, שיהיה הרופא המטפל שלו?

תשובה - לא.

שאלה - בסדר. בהמשך לחוות הדעת שלך, אתה חושב שהנקבל, דוקטור רומוב, הנקבל, יכול לקרוא לעצמו רופא מטפל אם הוא פוגש באירוע ספונטני של שבע דקות?

תשובה - לא, מטפל לא.

שאלה - אז מה אתה, במצב דברים דומה, ממה ששמעת, מה היית עושה?

תשובה - פונה לשוטר,

שאלה - למשטרה, בסדר.

תשובה - רגע. אמרתי את זה עכשיו, הייתי שוקל בכובד ראש, וסביר להניח, אם הייתי יכול, גם לדווח לרשויות. לא בצורת חוות דעת אלא בצורת התרשמות.

שאלה - היית שולח הודעה שכתוב "הודעת מטפל"?

תשובה - לא, הודעת מטפל לא.

שאלה - אתה מגדיר את המתלונן, את אבי פפרקורן, כנבדק?

תשובה - לא.

עדות הנקבל – ד"ר מיכאל רומוב (פרוטוקול מיום 25/11/20 מעמ' 23 ואילך)

- א. הנקבל, בן 57, עלה מבריה"מ בשנת 1989 לאחר שסיים את לימודי הרפואה. עבר בארץ בחינת רישיון לעסוק ברפואה והתמחות מלאה בבית חולים טירת הכרמל. בגיל 32 קיבל תואר מומחה בפסיכיאטריה. אחרי ההתמחות – שירת בצה"ל בשירות חובה וקבע, והמשיך לשרת במילואים עד גיל 50 בדרגת רב סרן.
- ב. בשנת 2011 נפצע בתאונת ספורט קשה, מוכר כנכה ניידות.
- ג. כיהן בתפקיד סגן מנהל מחלקה בבית חולים טירת הכרמל עד שנת 2014. כיום עובד כרופא עצמאי, רופא פוסק בוועדות הביטוח הלאומי ומשרד הביטחון וכרופא עצמאי בקופת חולים.
- ד. בשבת 14/4/18 נסע לגרנד קניון בחיפה להתאמן בחדר כושר. בדרך שם לב לגייפ מרצדס שמשתולל בכביש, מחליף מסלולים ונוסע בפראות.
- ה. לדבריו היה בנתיב השמאלי, המתלונן הוא שנסע בנתיב ההשתלבות וחתך אותו, הנקבל צפר לו לאות אזהרה.
- ו. המתלונן רדף אחריו עד לתוך החניון לקומה 3-, שם חסם אותו המתלונן, לאחר שחנה ודומם מנוע.
- ז. המתלונן ירד מרכבו עם אלה קצרה ביד, עטופה בעור, התקרב במהירות מפתיעה לנקבל, התחיל לקלל ולדפוק על החלון ולדרוש ממנו לצאת מהרכב. הנקבל יצא מהרכב כשהטלפון בידו ולחץ על הקלטה והזהיר את המתלונן שהוא מצלם.
- ח. המתלונן "תלש" את הטלפון והתחיל לדחוף את הנקבל. לא רואים את זה בסרטון כיוון שהמתלונן מחק את ההקלטה כשהטלפון היה בידו.
- ט. המתלונן טען שהנקבל חתך אותו, קילל אותו על רקע מוצאו. הגב' פפרמן צעקה וקיללה גם היא ממקום מושבה ברכב "רוסי מסריח לך תתרחץ". הנקבל ניסה להרגיע את המתלונן אך נענה באיומים "אנשים שלי יבואו אליך הביתה ויסגרו איתך חשבון, אתה גמור". לאחר שהנקבל אמר למתלונן כי חטיפת הטלפון זה שוד, החזיר לו הנקבל את הטלפון.
- י. במהלך העימות אמר למתלונן – "ההתנהגות שלך פרועה, אני פסיכיאטר, ההתנהגות שלך נכנסת להגדרה של בעיה קלינית מסוימת, רק תדע שזה לא יעבור לך בשקט" ... "אילו בן אדם, כפי שהוא טוען, לא היה מעוניין בבדיקה או בהמשך, הוא פשוט היה עוזב את המקום, הוא לא עזב את המקום". (עמ' 30).
- יא. בהמשך נשאל על ידי הועדה האם ראה התנהגות המתלונן שנשאר במקום כהסכמה להערכה פסיכיאטרית שייתן ענה "בעקיפין, בעקיפין חשבתי גם על זה" (עמ' 43 שורה 18).
- יב. רק לאחר שאמר למתלונן שהוא מתקשר למשטרה, הנקבל נכנס לרכבו ועזב את המקום.
- יד. הנקבל העריך את משך האירוע בתוך החניון בכ-30 דקות.
- טו. הנקבל ויתר על חדר הכושר, נסע להחליף בגדים בביתו ומשם נסע לתחנת המשטרה להגיש תלונה שהוגשה בשעה 12:41.
- טז. הנקבל ביקש מהחוקרים להוציא נתונים ממצלמות האבטחה הרבות שבחניון, אך לצערו החוקרים לא שעו לבקשתו. במהלך החקירה אמרו לו החוקרים כי המתלונן הוא אישיות חשובה מאוד, עורך דין וכו'.
- יז. כעבור יומיים התקבלה שיחה אנונימית לטלפון הנייד שלו, הדובר קשר עצמו לאירוע ואיים עליו. בעקבות שיחת הטלפון הגיש בתאריך 17/4/18 תלונה נוספת נגד המתלונן והחליט לפעול כנגד המתלונן מול הרשויות.
- יח. כדבריו בעמוד 38 - "אחרי הצלצול הזה אני החלטתי גם לאתר את הרשויות, ועשיתי את מה שעשיתי. מזה התגלגל הסיפור שבגללו אני יושב פה. אני

רוצה לציין, ביטוי "ויכוח נהגים" שמופיע בכל מיני קונוטציות במהלך הפרשה הזאת, זו לא הגדרה, הכי לא שמתקרבת למה שהיה שם. שם הייתה תקיפה בוטה, איום ברצח, ואני חשתי את הסכנה הממשית על חיי, על חיי המשפחה, ומן הסתם, על הציבור. שוב, אני רופא 34 שנים. מרבית העבודה שלי בתור פסיכיאטר, היא הייתה במחלקות חריפות, סגורות, ובמיון. מן הסתם, החוש שלי והאינסטינקט שלי להערכת הסכנה ולהערכת המסוכנות זה לחם חיי. ואני ממש הרגשתי שזה המצב. אני לא משפטן, אני רופא. ופעלתי על מנת לאתר ולהגיע לאיזשהו מצב שיתחילו לפחות לברר. כשבן אדם מאיים, אפרופו, משום שהלכנו קדימה, המרכז לסיפור בקניון היה זה שבאיזשהו שלב, בן אדם אומר לי, "יש לי נשק ברכב. אני אתקע לך כדור בראש". אז באמת פחדתי."

יט. הנקבל הודה כי לא ערך בדיקה קלינית וכי מדובר בהערכה או התרשמות. לדבריו עשה זאת בתום לב, ומטרתו היתה ליזום הליך של בדיקה במשרד הבריאות ובמשרד התחבורה. הכוונה היתה להתריע בפני הרשויות על מסוכנותו של המתלונן כדי שיזמינו אותו לבדיקה. (בעמ' 39)

כ. הנקבל הסביר כי בשום שלב לא התכוון להציג עצמו כרופא מטפל, בשל מבנה הטופס והחובה להשתמש בטופס רשמי, מילא את הטופס: "אבל אם הטופס מובנה בצורה כזאת שנפילתי בפלונטר. אבל נפילתי בפלונטר, רבותיי, מבלי שהייתה לי כוונת זדון לרמות את אף אחד. יש הבדל בין הדברים. זה דבר אחד. דבר שני, גם הגדרות של רופא מטפל הן הגדרות, מטעם משפטיות. אני לא משפטן. אני פעל-, אני רופא. טפסים כאלה, שתבינו, במהלך העבודה אנחנו ממלאים מאות ואלפים. אני, עד שהתפוצץ לי האירוע הזה, לא היה לי מושג מה משמעות הסעיפים שמופיעים שם. היום אני כבר, אין חכם כבעל הניסיון. היום אני יודע מה זה אומר" (עמ' 41).

כא. במענה לשאלות חברי הוועדה טען הנקבל כי לא ידע ולא הבין את משמעות הטופס לגבי הגדרת רופא מטפל, שטעה לכתוב שמדובר בבדיקה קלינית בעוד שזו היתה הערכה קלינית, שבשפה העברית אין הרבה הבדל בין בדיקה קלינית להערכה קלינית ושלא הבין את משמעות הטפסים, והיום היה פועל אחרת (בעמ' 48 ואילך).

כב. במענה לשאלות חברי הוועדה לגבי הודעתו למשרד הרישוי (נספח ב לכתב הקובלנה) בה הציג עצמו כנותן חוות דעת השיב הנקבל (עמ' 54):

"מי כמוך ומי כמו כל רופא יודע שגם למושג "חוות דעת" יש קונוטציות שונות ומשונות. לא כל חוות דעת היא חוות דעת משפטית במלוא המובן, כמו שמשפטנים מבינים. אנחנו כרופאים יודעים שחוות דעת זה יכול להיות הערכה קלינית..."

...אני כבר אמרתי שברגע שבטופס הזה אין לוגו של איזשהו מוסד, שכאילו מטעם המוסד אני פעלתי. חיפשתי בטופס המובנה הזה דבר שהכי מתאים. כיוונתי, כלומר, חיברתי את ההתרשמות וההערכה. כי גם זה לחוות את הדעת. לרגע לא חשבתי שזה יפורש כי אני ישבתי בוועדה בביטוח לאומי, וישבתי בבית חולים ובדקתי אותו שם. מה גם שגם שם, כשהתקשרו אליי, הסברתי להם בפרטי פרטים באילו נסיבות נשלחה הבקשה. אז עוד פעם, שגיאה, כן. חוסר בקיאות בתוכן הטופס, כן. רמאות והתחזות, בפירוש לא."

כג. בחקירה נגדית הודה כי היום היה פועל אחרת: (עמ' 86-85)

"הייתי משנה את סגנון הפעילות. אבל לפנות, בפירוש הייתי פונה. כי אני עדיין חושב שאני נציג הציבור. בפנייה הראשונה ללשכת כלי הירייה, פחות הייתי מבליט את העניין שאני רופא וזו דעה מקצועית. הייתי מציין את העניין של אזרח עם ידע מקצועי, ושל הערכתי הראשונית, מדובר באדם שהוא קרוב לוודאי מופרע, והוא סובל מתסמינים פסיכיאטריים שדורשים המשך בירור. על זה הייתי שם דגש. שאני מבקש להמשיך בירור... שיהיה ברור שאני לא רופא מטפל, ואני קבעתי באופן קטגורי את המסקנות.

עו"ד לילך מהודר: לא היית מפרט, למשל, את הסיטואציה? שזה היה בסיטואציה של תגרה או קטטה, לא היית מפרט? לא היית אומר את ה-,

ד"ר מיכאל רומוב : הייתי, אמרתי, שבנקודת ההנחה שאני אזרח, הייתי מתאר באופן מאוד כללי שמדובר בתקיפה בנסיבות מחמירות.
עו"ד לילך מהודר : שמענו את האזרח, אבל כשהודעת למשרד לביטחון פנים ולמרב"ד, חתמת כרופא
ד"ר מיכאל רומוב : מני אז ולהבא אני אחשוב שבעתיים לפני שאני אשים חותמת.

9. הצדדים בסיכומיהם המפורטים והיסודיים הפנו לראיות התומכות בטענותיהם. לאור סקירת הראיות לעיל, יובאו להלן טיעוני הצדדים בתמצית.

10. סיכומי ב"כ הקובל

א. כבר מתשובת הנקבל לכתב הקובלנה, ניתן לקבוע בבירור כי הנקבל מכחיש את האישומים בקובלנה, חוזר על עמדתו לפיה "מחובתו לפעול כפי שפעל" ואין ספק כפי שהוצג וכפי שהודה כי ההודעות ששלח למשרד לביטחון פנים ולמרב"ד נכתבו על ידו ונחתמו על ידו, ובהן הצהיר והציג עצמו כנותן חוות דעת וכ-"רופא המטפל" של המתלונן.

ב. התובעת עמדה על הנזק שנגרם למתלונן עקב פועלו של הנקבל נגדו, לאור חודשים, 9 מכתבים לרשויות, תלונה במשטרה ומעצר, עררים על סגירת תיקים, שלילת רישיון נשק והחזרתו רק לאחר מחאות מצד המתלונן, זימון לבדיקות רפואיות במרב"ד. שהתגלה למתלונן בדיעבד, שהנקבל דיווח לעוד 7 רשויות שונות כשגילה שהתלונות הקודמות שהגיש נסגרות בזו אחר זו (סך הכל שלח 9 מכתבים- הודה בכך כבר בתשובתו לכתב הקובלנה). למרות זאת, בתלונתו למשרד הבריאות ובכתב התביעה שהגיש המתלונן נגד הנקבל, בחר להתרכז בתלונות הראשונות ולא תיקן את כתב התביעה שלו והוסיף עוד נזקים.

ג. המתלונן ידע בזמנו רק שהנקבל דיווח לשתי רשויות שונות (משרד לביטחון פנים ולמרב"ד) שכביכול היה הרופא המטפל שלו והצהיר בכזב בחוות דעתו כאילו בדק אותו "בדיקה קלינית" (נספחים א' ו-ב' לקובלנה).

ד. המתלונן, מר פפרקורן העיד באופן רהוט, עקבי, אמין, ואף חזר על דבריו וחיזק אותם בחקירתו הנגדית. גרסתו עקבית לכל אורך האירועים, דבריו נתמכו בראיות אובייקטיביות – סרטונים מהרכב, אישור מחברת פוינטר ומצביעים על כך שמשך האירוע בחניון היה דקות בודדות ולא כנטען על ידי הנקבל כ-30 דקות.

ה. עדותה של הגב' פפרמן מחזקת את עדותו של הנקבל לגבי החזקת האלה על ידי הנקבל, לגבי משך האירוע – "פחות מעשר דקות"... ובכך שלא נשא נשק בעת האירוע.

ו. גם עד התביעה ד"ר דוד איבגי, העיד בצורה עקבית וישירה, ללא כל אינטרס, הסביר מהי "הודעת המטפל" אשר קיבל, ומה התפקיד שהוטל עליו לעשות ובוצע בעקבות אותה הודעה, וביטול ההחלטה לשלול למתלונן את רישיון הנשק שלו לאחר שהבין ובירר את רוח הדברים מול המתלונן, רופאו האישי והנקבל עצמו.

ז. באשר לעדותו של מומחה ההגנה ד"ר שולקין ביקשה התובעת שלא לקבל את עדותו, בשל חוסר עקביות תשובותיו וניסיונו לתת כסות מקצועית ולגיטימית לעימות שבין הנקבל והמתלונן, לבדיקה הקלינית/הערכה קלינית שביצע הנקבל במהלך העימות ולכל פעולות הנקבל שבאו לאחריהן.

ח. ד"ר שולקין הובא כעד מטעם הנקבל, לאחר שאף העיד מטעמו בהליך האזרחי שהיה בין הצדדים (בין המתלונן לבין הנקבל בבימ"ש בחיפה, ת-1 ות-2).

ט. בעדותו, טען ד"ר שולקין כי אין הגדרה לבדיקה קלינית, למרות הערתו של פרופ' קיטאי על קיומם כל כללים לבדיקה קלינית בפסיכיאטריה (עמ' 62 החל משורה 7): כדי להתאים את דבריו להסבר של פרופ' קיטאי, הסביר ד"ר שולקין: "זו לא בדיקה קלינית סטרילית" (עמ' 64 שורה 4 לעדותו, בפרוטוקול מיום 11.11.20).

י. בחקירתו הודה כי אילו היה נדרש לעמוד בסיטואציה דומה היה מתאר את נסיבות האירוע, לא בוחר במילים "בדיקה קלינית" (עמ' 66-68 לפרוטוקול).

יא. בחקירתו הנגדית של ד"ר שולקין הופרכה לגמרי מהימנות העד, עד כדי מצב מביך כשהוא עורך "אבחון" למתלונן, מבלי שזכר על מה הוא מסתמך, מבלי שבדק את המתלונן או פגש אותו, מבלי שראה תיק רפואי שלו. ד"ר שולקין ציין לגבי המתלונן

- כי: "מדובר על בן אדם, אבל זה התברר בדיעבד... שסובל מתסמונת של כאבים חמורים, PTSD, ואי יציבות רגשית... אלה בקבוצת סיכון לאובדנות" (עמ' 67 לעדותו)
- יב. ד"ר שולקין- לא רק שלא ראה את התיק הרפואי של המתלונן, מר פפרקורן, ולא טיפל בו- והעיד כי לא היה הרופא המטפל שלו ולא נתן לגביו הערכה פסיכיאטרית בבית המשפט (שורות 4-5), אלא טען שראה אילו- שהם מסמכים אבל גם "לא זוכר"! (גם בחקירתו הנגדית בעמ' 93 שורה 6 ציין "אני לא זוכר, זה היה מזמן, מזמן", לאחר שנשאל אם היו בפניו עוד מסמכים מלבד כתב תביעה, כתב הגנה וחווות דעת רפואית). (כך גם בעמ' 100 שורות 10,13 לחקירתו הנגדית).
- יג. ב"כ הקובל הצביעה על מגמתיות עדותו - מדובר בהשחרת פני המתלונן, שכלל לא הכיר.. לא היה נוכח באירוע, העד לא היה עד לאירוע אלא הובא כעד "מומחה" ונתן חוות דעת לגבי עניין "הערכה פסיכיאטרית" של הנקבל בלבד, מיוזמתו - ומבלי שנשאל על כך נתן גם חוות דעת על מצבו הנפשי של העד-המתלונן.
- יד. בהמשך עדותו, בשורה 10 בעמ' 70, העד ד"ר שולקין הבין לאן הוועדה חותרת ועמד על הצהרתו כי הערכה פסיכיאטרית ניתן לקיים גם באירוע בחניון תת קרקעי של קניון במהלך ריב נהגים... אולם כשנשאל לדעתו מה לגבי הערכה כשהנקבל עם אלה ביד (עמ' 71 שורות 1-7) ענה: "לא, לא. זה לא בסדר לכל בר דעת?"
- טו. ד"ר שולקין שהיה עד ההגנה היחיד מטעם הנקבל, מלבד הנקבל עצמו, העיד שאם היה בסיטואציה דומה, כפי שהנקבל תיאר את המתלונן שכביכול היה עם נשק היה "מזמין משטרה" (עמ' 75 שורה 6).
- וסיכם זאת יפה ב: "הייתי חושב שזה שני פסיכופתים והייתי מיד מזמין משטרה" (עמ' 75 שורות 13-14 לעדותו).
- טז. ד"ר שולקין העיד בחקירתו הנגדית כי מכיר את הנקבל מעל עשרים שנה, עבד אתו בטירת הכרמל (עמ' 78 שורות 12-13 14-18 לעדותו) וכלל לא ראה את הקובלנה ולא ידע מה נטען כנגד הנקבל. ד"ר שולקין אף העיד כי "חוות דעתו" לבימ"ש השלום בחיפה בתביעה האזרחית- שאף הוגשה כנספח לתשובת הנקבל לקובלנה וסומנה כנ- 6, היא בעצם "שאלות שנוסחו על ידי עורך הדין או על ידי רומוב ביחד" (עמ' 81, שורות 11-13 לעדותו). מכאן שחוות הדעת אף לא עומדת בכללי פקודת הראיות, וכולה מגמתית. ובת-1 השופטת התייחסה לכך בפסק הדין בבימ"ש השלום בחיפה (עמ' 17 לת-1).
- יז. בחקירתו הנגדית בעמ' 106 העד, ד"ר שולקין התחמק משאלה רלוונטית לגבי משפט שציטט כביכול ביחס למתלונן. כך כאשר העיד ונשאל: "ד"ר אלכסנדר שולקין: אבל לא כל בן אדם צועק לרופא: "אני אשלח לך כדור בראש". עו"ד לילך מהודר: אני שומעת את זה, אני רוצה לדעת מאיפה אתה אומר את זה. מאיפה המשפט הזה? ד"ר אלכסנדר שולקין: אני לא אמרתי... עו"ד לילך מהודר: למה אתה מזכיר את המשפט הזה? מי אמר, ד"ר אלכסנדר שולקין: ככה בא לי. עו"ד לילך מהודר: לא, מי אמר את המשפט הזה? ד"ר אלכסנדר שולקין: "ככה בא לי" (!?) (עמ' 106 שורות 6-15 לחקירתו הנגדית, בפרוטוקול מיום 11.11.20).
- יח. לא סתם ציטט ד"ר שולקין משפט שהנקבל עצמו טוען שהמתלונן אמר לו (זו הרי גרסת הנקבל כבר בתשובתו לכתב הקובלנה). עם זאת, במקום להתמודד עם שאלות הח"מ, העד התחמק מתשובה ועניין זה מעורר סימן שאלה אחד גדול (בנוסף על כל שאר סימני השאלה לעיל- כמו למשל- מהיכן ידע או ראה או המציא אבחנות פסיכיאטריות של המתלונן?).
- יט. לאור האמור לעיל, אי-זיכרון של עד יחד עם העניין המהותי עליו העיד שטוען ששמע מ"פרופסור מכובד" את זה שכביכול למתלונן היה נשק, (עמ' 93 שורה 18 לעדותו) אבל לא ציין מי הפרופסור הכה- מכובד... וברור ששמע את הדברים מפי הנקבל שהיה חברו מעל עשרים שנה...
- כ. ב"כ הקובל ביקשה שלא לקבל את גרסת עד ההגנה לעניין מצבו הנפשי של העד, שלא טיפל בו ולא העריך אותו קלינית אלא העיד עדות סברה ושמועה יחד, השחיר את פניו ממה ששמע מהנקבל או חומר שטען שראה אבל "לא זוכר" מההלך האזרחי... ולהעדיף את עדותם של עדי התביעה שהיו מהימנים, עקביים ואמינים הרבה יותר.

לגבי עדות הנקבל:

- כא. הנקבל העיד בניגוד למתלונן, שהמתלונן הוא זה ש"השתולל בכביש" (עמ' 25 שורה 11 לעדותו), ושצפר לו. הנקבל סיפר בחקירתו הראשית על ה"מרדף" שהמתלונן כביכול ביצע, ונכנס אחריו לגרנד קניון, ועל כך שהמתלונן חסם אותו (עמ' 26-27 לעדותו) (עובדה שלא נסתרה ע"י המתלונן בעדותו בחקירתו הנגדית, כפי שהוזכר לעיל).
- כב. ד"ר רומוב ציין בעדותו בעמ' 27 שורה 14 שהמתלונן יצא עם: אלה ביד. אלה קצרה כזאת, עטופה עור" (מה שהתברר בדיעבד כי הנקבל עצמו החזיק אלת בייסבול בדומה לתיאור שלו... הוא עצמו, ולא המתלונן) (גם בחקירתו הנגדית של הנקבל בפרוטוקול מיום 25.11.20 בעמ' 58 שורות 9-12 עמד על כך שהנקבל אחז באלה קטנה עטופה בעור).
- כג. הנקבל סיפר שהמתלונן דפק על האוטו שלו ודרש ממנו לצאת, יצא עם הטל' ולחץ על ההקלטה, טען שלא רואים את האלה כי הכל נמחק... הנקבל עמד על כך שמשך זמן האירוע היה 30 דק' (עמ' 32 שורה 14, למרות כל מה שהוכח לעיל החל מת-1, ת-5 וכלה בעדויות של שני עדי התביעה הראשונים) ובהמשך סיג "זאת הייתה תחושה שלי, יכול להיות ש-, זאת הייתה התחושה שלי" (עמ' 32 שורות 2-21 לפרוטוקול).
- כד. הנקבל טען כי הערכה קלינית יכולה להיות גם לא בתנאים סטריליים ו"אני מודה בכך שאולי לא דייקתי בהגדרה" (עמ' 39 שורות 12-15) ושמתרנו הייתה "להתריע" לרשויות. הנקבל טען שלא עשה זאת ב"זדון" (עמ' 40 שורה 1) את הדיווח לרשויות, אלא גרסתו היא שביקש ליזום בדיקה... מצד אחד טען "לא כתבתי באף מקום שאני רופא מטפל שלו" (עמ' 41 שורה 15 לעדותו) (למרות ת-7 ות-8 "הודעת מטפל", ובניגוד מוחלט לעדותו של ד"ר דוד איבגי), אבל כן העיד שמילא את ה"טופס המובנה כך שנפילתי בפלונטר" (עמ' 41 שורה 17 לעדותו).
- כה. לשאלת הוועדה אם הנקבל ראה את התנהגות המתלונן שנכח באירוע כהסכמה להערכה פסיכיאטרית שייתן ענה "בעקיפין, בעקיפין חשבתי גם על זה" (עמ' 43 שורה 18).
- כו. לעניין מילוי הטופס שהגיש הנקבל- ת-6, טען ש: ביקשו ממני למלא, אני מילאתי..." (עמ' 49 שורה 17).
- כז. הנקבל מצד אחד העיד שהיום היה נוהג אחרת: "הייתי פועל אחרת, התשובה היא כן, קודם כל, פחות הייתי מבליט את הקטע המקצועי שלי, והייתי מגדיר את הסיטואציה כסיטואציה מסוימת, ומוסיף שיש לי ידע מקצועי בתחום..." (עמ' 48 משורה 19 עד עמ' 49 שורה 2 לעדותו), אך מצד שני עמד על כך שהאירוע בינו לבין המתלונן: "לא היה קונפליקט בין אישי. אני תיארתי את המצב. אני כתבתי שאני פניתי לרשויות" (עמ' 50 שורות 5-6 לעדותו) מכאן, שהנקבל עד יום מתן עדותו לא הבין את המשמעות של מה שעשה, ועמד על כך שהערכתו הקלינית שביצע למתלונן היתה תקינה בנסיבות העניין (!) (או לדבריו, נספח א' ת-7- בדיקתו הקלינית).
- כח. הנקבל הסביר את מעשיו, המכתבים לרשויות בגלל "אפס מעשים. לא מתקשרים אליי מהמשטרה" (עמ' 60 שורה 1 לפרוטוקול מיום 25.11.20).
- כט. לגבי טענת המתלונן שלנקבל כביכול הייתה אלה הוא ענה: "מעניין מאוד איך אפשר להחזיק אלה ביד אחת ולהמשיך לצלם ביד השניה" וטען "לא הייתה לי אלה" (עמ' 67 שורות 16-19) מה שהתבדה בחקירתו הנגדית כי כשנשאל ע"י הח"מ בעמ' 100 שורות 10-18 ענה שהיה לו כלי לסקווש, מקל למשחק סקווש שהיה מונח בבגאז' (עמ' 101 שורות 6-8) וכן עמ' 102 שורה 19. עניין זה מתאים לעדותו של המתלונן (לעיל) שהרי, אם לא היה לנקבל מקל סקווש/בייסבול בבגאז' של הרכב, ולא היה אחוז בו, מניין היה יודע על כך? (כך גם עולה מעדותה של אשת המתלונן כפי שצוטט לעיל).
- ל. לגבי טענות הנקבל כאילו המתלונן עצמו איים עליו: "שיהיה לך רכב שתחזור", נשמעה גרסת המתלונן, ולא הוכח כי מדובר באיום... וגם אילו הנקבל ראה זאת כאיום כמובן שאין זה מצדיק את הודעות המטפל ששלח למרב"ד ולמשרד לביטחון הפנים.
- לא. ב"כ הקובל לא ראתה צורך להתייחס לכל עניין התלונות ההדדיות במשטרה שנסגרו כולן וגם העררים על תלונות אלה שנדחו כולם, או צורך להתייחס לדקויות "עבירות התנועה" שבוצעו אם בוצעו על ידי מי מהצדדים לצורך הוכחת הקובלנה.

לב. התנהגות שאינה הולמת הוגדרה בפסיקה, ע"י כב' השופט גולדברג בע"א 580/86 ד"ר **עמירם פישמן נגד שר הבריאות** (ניתן ביום 7.5.87) לפיה: "התנהגות שאינה הולמת רופא היא זו שאינה תואמת את העקרונות המנחים בתחום העיסוק ברפואה, בין שמדובר בכבוד המקצוע, בין שעניינם ביחסים שבין רופא וחולה וכן יתר כללים אתיים ואחרים המעצבים ערכים ותפישות שראוי כי יחולו במקצוע הרפואה".

ג. במקרה של הנקבל, התביעה רואה את מעשיו כחמורים ביותר מעצם העובדה שהוא ניצל את מעמדו וסמכויותיו כרופא, בעצם ניצל את הרישיון שניתן לו ממשרד הבריאות לשמש כרופא- פסיכיאטר (את המומחיות בפסיכיאטריה) על מנת לפגוע במתלונן, בכך שקבע אבחנה "מקצועית" שלא במסגרת טיפול או בדיקה קלינית שביצע, והציג עצמו ככזה ובמרמה כרופא המטפל של המתלונן.

לד. **בסיכום ביקשה ב"כ הנקבל:**

לאור ראיות התביעה שהוכחו, לאור כל המוצגים ולאור עדויותיהם של עדי התביעה, שהיו אמינים ועקביים, לאור עדותו המגמתית והלא מהימנה של עד ההגנה ד"ר שולקין ועדותו הלא מהימנה של הנקבל שאף לא התקבלה בהליך האזרחי (ת-1 ות-2), הח"מ מבקשת מכב' וועדת המשמעת להעדיף את ראיות התביעה ואת עדויות עדי התביעה על פני עדויותיהם של הנקבל ושל ד"ר שולקין, ולהמליץ על הרשעת הנקבל בכל תתי הסעיפים של ס' 9 לקובלנה- גילה התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, בניגוד לסעיף (1)41 לפקודה בכך שהשתמש לרעה במעמדו ובסמכויותיו כרופא פסיכיאטר ע"מ לפגוע במתלונן, קבע לו אבחנה פסיכיאטרית שלא במסגרת טיפול או בדיקה קלינית שביצע, אלא ע"ס אירוע חד פעמי שבו היה מעורב, ובפניותיו למשרד לביטחון פנים ולמרב"ד הציג עצמו ככזב ובמרמה כנותן חוות דעת או כרופא המטפל של המתלונן, למרות שלא היה כזה.

11. **סיכומי ב"כ הנקבל**

- א. ב"כ הנקבל בסיכומיו הצביע על הראיות התומכות בגרסת הנקבל אל מול הסתירות בעדותו של המתלונן.
- ב. כך, הראיות התומכות בגרסת הנקבל לרדיפת המתלונן אחריו לתוך הקניון – הסרטון ת/9א, הודאת המתלונן שחסם את רכבו של הנקבל והסרטון ת/9ב בו שומעים את המתלונן צועק ומאיים על הנקבל "הלוואי שיהיה לך רכב כשתחזור".
- ג. על חוסר האמינות של המתלונן ניתן ללמוד מעדותו. קיימות סתירות בין עדותו של המתלונן לעדות אשתו. המתלונן טען שיצא מהרכב כדי להעיר לנקבל על אופי נהיגתו (עמ' 28), בעוד אשתו העידה שבעלה יצא מהרכב כדי לחנות בחניה שנתפסה על ידי הנקבל למרות שהיו חניות אחרות פנויות (עמ' 206, 210).
- ד. בדיעבד התברר שיש ברשות המתלונן אקדח. לנקבל לא היתה כל אפשרות לדעת זאת אלמלא איומיו של המתלונן שישתמש בנשק נגדו.
- ה. קיימות סתירות בין עדות המתלונן לעדות אשתו לגבי מקום החזקת האקדח. המתלונן שיקר לשוטרים כשאמר להם שהאקדח אינו בבית. בעדותו אמר שהאקדח מוחזק בכספת בבנק, בעוד אשתו טענה שהאקדח מוחזק תמיד בבית.
- ו. עדות הגב' פפרקורן לגבי האלה שהחזיק כביכול הנקבל בעת העימות, היתה עדות מתחמקת, בסופו של דבר אמרה שאינה בטוחה שראתה אלה. אילו החזיק הנקבל אלה בעת העימות אין ספק שהיתה רואה ומציינת זאת בוודאות (עמ' 206).
- ז. הנקבל הסביר כי התרשם מאופן נהיגתו של המתלונן, נתן משקל להתנהגותו ואיים בשימוש בנשק. הנקבל סבר שהמתלונן משסכן את שלום הציבור ועוברי הדרך ומתוך דאגה לשלום הציבור הגיש את הודעותיו לפקיד רישוי כלי נשק ולמכון לבטיחות בדרכים.
- ח. הנקבל פוסק בוועדות עררים של הביטוח הלאומי וכחלק מחובתו בתפקיד זה עליו ליידע את הרשויות לגבי אנשים שלפי דעתו המקצועית מסכנים את שלום הציבור.
- ט. הנקבל לא השתמש במעמדו לרעה על מנת לפגוע במתלונן אלא פעל בהתאם לחובתו, מתוך אזרחות טובה וכרופא פסיכיאטר.
- י. המתלונן אמר שהנקבל אמר לו בעת העימות שבכוונתו להגיש חוות דעת.

- יא. ד"ר שולקין, מומחה לפסיכיאטריה משפטית אישר בחוות דעתו שבזמן אינטראקציה חד פעמית שבה היה הנקבל מעורב, ניתן להבחין בכך שהמתלונן סובל מהפרעה בשליטה בדחפים.
- יב. אין לסמוך על הסרטונים ועל המידע מחברת פוינטר כדי לקבוע את מסגרת הזמן של כ-7 דקות כפי שטען המתלונן. הראיות שהוגשו אינן קבילות. האישור של חברת פוינטר אינו חתום, המתלונן התקשה להסביר כיצד קיבל אותו. לא הוכח שמצלמת הדרך היתה תקינה. הנטל על התביעה לעמוד בתנאי הקבילות של הסרטונים. מכאן שיש לקבל ולהעדיף את עדותו של הנקבל לפיה העימות בחניון נמשך כ-30 דקות.
- יג. בנוסף, גם ד"ר שולקין הסביר בעדותו כי אין משמעות למשך הזמן של האינטראקציה בין המתלונן לנקבל כדי לקבוע שאדם סובל בתסמונת של היעדר שליטה בדחפים.
- יד. ד"ר שולקין הסביר כי אין הגדרה למושג בדיקה קלינית, ובכל מקרה נכון יותר להגדיר זאת כהערכה קלינית או התרשמות פסיכיאטרית.
- טו. ב"כ הנקבל ביקש לקבל את עדותו של ד"ר שולקין לעניין מצבו הנפשי של המתלונן, למרות שלא טיפל בו ולא העריך אותו קלינית, לאור מומחיותו של ד"ר שולקין כפסיכיאטר ומעמדו כעד מומחה שנדרש לחוות את דעתו.
- טז. ב"כ הנקבל הסכים שהנקבל לא ערך בדיקה קלינית, והיה עליו להשתמש בביטוי הערכה קלינית.
- יז. הנקבל לא הציג עצמו כרופא מטפל בפניותיו למשרד לבטחון פנים בעניין הנשק ולמרב"ד. להיפך, כשד"ר איבגי ערך עמו בירור, פירט בפני ד"ר איבגי את כל הנסיבות. יש לקבל את עדותו של הנקבל (עמ' 41,49) לפיה לאחר שד"ר איבגי שמע ממנו שאינו רופא מטפל, דרש ממנו למלא את טופס הודעת רופא מטפל, אחרת לא יוכל לטפל בעניין.
- יח. תמיכה בעדות הנקבל נמצאת בעדותו של ד"ר איבגי שאישר בפני הועדה כי הטופס מולא על פי הנחייתו (עמ' 45, 46).
- יט. ד"ר איבגי הבין מיד שהנקבל אינו רופא מטפל וניתן ללמוד על כך מפנייתו לרופא המשפחה של המתלונן.
- כ. הנקבל טען שהדרך היחידה לפנות למרב"ד היא באמצעות טופס מובנה, הטפסים לא היו ברורים והאופציה היחידה שתואמת למקרה היה להשתמש בהגדרה של נותן חוות דעת.
- כא. הנקבל מודה כי טעה כשהשתמש במונח בדיקה קלינית והיה עליו לציין כי מדובר בהערכה קלינית. טעויותיו של הנקבל נעשו בתום לב, ואולי גבלו ברשלנות אך לא נעשו בזדון ובמטרה להזיק או להציג מצג כוזב.
- כב. לנקבל לא היתה כל כוונה לרמות או להציג מצג שווא ואין ראיה לקיומו של מצב נפשי הנדרש להוכחת עבירה זו.
- כג. הנקבל לא השתמש לרעה בסמכותו כרופא פסיכיאטר על מנת לפגוע במתלונן. הנקבל הסתמך על הידע הרב וניסיונו המקצועי באבחנה את המתלונן כסובל מתסמונת היעדר שליטה בדחפים.

12. דין והמלצה

א. המתלונן, בן 68, שירת בדרגת רב סרן בצה"ל ונפצע במהלך שירותו הצבאי ומוכר כנכה צה"ל בדרגת נכות גבוהה בשל פגיעה בגפיים, מוגבל בניידותו ובעל תו חניה לנכה. בעל תארים בכלכלה ובמשפטים, הוסמך כעורך דין, אף שלא עסק בעריכת דין. שימש מנכ"ל החברה הכלכלית חיפה, מחזיק ברישיון נהיגה ורישיון נשק (משנת 1975).

ב. הנקבל, בן 57, עלה מבריה"מ בשנת 1989 לאחר שסיים את לימודי הרפואה. עבר בארץ בחינת רישיון לעסוק ברפואה והתמחות מלאה בבית חולים טירת הכרמל. בגיל 32 קיבל תואר מומחה בפסיכיאטריה. אחרי ההתמחות – שירת בצה"ל בשירות חובה וקבע, והמשיך לשרת במילואים עד גיל 50 בדרגת רב סרן. בשנת 2011 נפצע בתאונת ספורט קשה, מוכר כנכה ניידות. הנקבל כיהן בתפקיד סגן מנהל

מחלקה בבית חולים טירת הכרמל עד שנת 2014. כיום עובד כרופא עצמאי, רופא פוסק בוועדות הביטוח הלאומי ומשרד הביטחון וכרופא עצמאי בקופת חולים.

ג. בין המתלונן לנקבל אין היכרות מוקדמת.

ד. ביום 14.4.18 נקלעו המתלונן והנקבל לעימות קולני בחניון "גרנד קניון" בחיפה. קיימת מחלוקת עובדתית בין הצדדים לגבי הנסיבות שקדמו לעימות לגבי מה שהתרחש בעימות עצמו ולגבי פרק הזמן שבו נמשך העימות.

ה. המתלונן טען בפנינו כי הנקבל נהג בפראות וחתך את נתיב נסיעתו, תוך כדי מעבר מנתיב ההשתלבות, דרך אי התנועה המסומן ולתוך נתיב נסיעתו באופן שאילץ אותו לסטות למסלול השמאלי. הנקבל מצידו טען כי המתלונן הוא שסיכן אותו בנהיגתו הפרועה ואילץ אותו לעבור לנתיב השמאלי. מקובלים עלינו דבריו של המתלונן הנתמכים בסרטונים ממצלמת הדרך ברכבו (ת/9), ובהם נראית מכוניתו של הנקבל מגיעה מנתיב ההשתלבות לתוך נתיב נסיעתו של המתלונן ואת סטיית המתלונן לנתיב שמשמאלו.

ו. בהמשך בת/9, נראה רכבו של הנקבל כשהוא נוסע לפני המתלונן. לטענת הנקבל, המתלונן עקב אחריו, גם בתוך החניון עד לחניית הנכים בקומה 3. המתלונן הכחיש את המעקב וסיפר שפניו היו מועדות לסרט בקניון והחניון בקומה זו הוא הנגיש ביותר בשל המעליות המצויות בסמוך לחניית הנכים. אין בידינו להכריע במחלוקת זו וספק אם יש לה חשיבות כלשהי מעבר לעובדה שהאירועים שהתרחשו בכביש, לרבות תחושת הנקבל כי עוקבים אחריו, תרמו מאוד לעימות שהתרחש דקות ספורות לאחר מכן.

ז. גם לגבי העימות עצמו קיימת מחלוקת סביב תרומתו ומעשיו של כל צד להתלהטות היצרים. המתלונן טען בפנינו כי חסם את רכבו של הנקבל לאחר שחנה בחניית הנכים, ניגש לרכבו של הנקבל, דפק לו על החלון והעיר לו על צורת הנהיגה. הנקבל יצא מהרכב כשבדיו אלת בייסבול והחל לצעוק, לדבר באופן לא ברור, לעשות תנועות מוזרות ולאיים.

ח. הנקבל מצידו טען שהמתלונן יצא מרכבו כשהוא מחזיק אלה, הכה בה על מכוניתו, הורה לו לצאת מהרכב, וכשיצא וצילם את האירוע בטלפון הנייד שברשותו, דחף אותו המתלונן, חטף מידו את הטלפון, איים לעשות שימוש באקדח שברשותו, מחק את ההקלטות, והחזיר את הטלפון רק לאחר שהנקבל הבהיר לו שזו עבירה פלילית מסוג שוד. הנקבל לטענתו ניסה לשמור על ריסון במהלך העימות, נמנע מהפעלת כוח וניסה לרסן את המתלונן בדיבוריו. לדבריו הצהיר במהלך העימות שהוא פסיכיאטר ויערוך חוות דעת לגביו.

ט. לטעמנו, הן הנקבל והן המתלונן הפריזו בתיאור התנהגותו של הצד שכנגד, והמעייטו מחלקם באירוע. העימות היה עימות חריף וקולני. ספק בעינינו אם המתלונן תקף פיזית כפי שטען הנקבל, איים ברצח או חטף את הטלפון מידיו ומחק את ההקלטות. אין בידינו לקבוע מי מהשניים נשא אלה אך אין לנו ספק שכל אחד מהצדדים הרגיש עצמו מאוים, כועס ונתון בסערת יצרים. אם בכל זאת נדרש להמליץ על הכרעה נציין כי גרסתו של הנקבל לגבי העימות ותיאור מעשיו של המתלונן אינם עקביים ומשתנים מגרסה לגרסה. קיימים הבדלים בין נ/9 – ההודעה הראשונה במשטרה, לתצהיר שהוגש בהליך האזרחי (נ/14) לעדות בפנינו.

י. המתלונן טען שהאירוע כולו ארך שבע וחצי דקות, בהסתמך על פרק הזמן שבו שבתה מצלמת הרכב, מרגע שחסם את רכבו של הנקבל ועד לעזיבתו את המקום. המתלונן תמך את פרק הזמן הזה גם ברישומי חברת פוינטר, המצביעים אף הם על פרק זמן של שבע וחצי דקות בהן המנוע לא היה מופעל. הנקבל טען שהאירוע

כולו ארך כ-30 דקות על פי הערכה. לאור התמיכה הראייתית ניתן לקבוע כי העימות בחניון ארך שבע וחצי דקות. לא מצאנו כל בסיס או הגיון בהערכה של המתלונן שהעימות ארך 30 דקות והיא נסותרת בראיות שהוגשו על ידי המתלונן.

יא. התרשמנו כי "הרחבת" מסגרת הזמנים על ידי הנקבל נעשתה באופן מגמתי וכדי להצדיק את "האבחון" שערך למתלונן בפרק זמן סביר והגיוני יותר מאשר דקות ספורות של עימות.

יב. באותו יום בשעה 12:56 הגיש הנקבל תלונה במשטרה נגד המתלונן (נ/9). בתלונה אין זכר לבדיקה קלינית או אבחון של המתלונן כלוקה בהפרעה נפשית, ויש תיאור של האירועים שאינו מופיע בשום מקום בהמשך: **"רוסי מסריח אני ארצח אותך, הרסתם את המדינה, הלוואי ותראה את האוטו שלך כשתחזור מהאימון, אתה גמור, אני שופט, אני אחד מהבעלים של הולמס פלייס, אנשים שלי יגיעו אליך הביתה ואתה גמור, יש לי אקדח"**.

יג. "יומיים לאחר מכן קיבל שיחת טלפון מדובר בלתי מזוהה, הדובר קשר עצמו לאירוע בחניון ולכן ייחס את השיחה למתלונן. השיחה היתה מאיימת ובעקבותיה הוגשה תלונה נוספת נגד המתלונן. לאחר השיחה החליט הנקבל לפנות לרשויות, לדבריו כדי להתריע על מסוכנותו של המתלונן, בשל העובדה שבמהלך העימות אבחן אותו כלוקה בתסמונת של העדר שליטה בדחפים והסכנה הנשקפת ממנו כנהג וכמחזיק בנשק.

יד. ביום 16.4.18, פנה הנקבל לפקיד רישוי כלי נשק בחיפה במכתב ת/7 הכתוב בכתב ידו. במסגרתו כתב כדלקמן: -

"הודעה דחופה על הצורך בשלילת רישיון לנשק והוצאת נשק מידי מר פפרקורן אברהם ת.ז. .... "

"על סמך בדיקה קלינית שביצעתי למר פפרקורן אברהם ב-14/4/16, הנני סבור כי הנ"ל לוקה בהפרעה נפשית מסוג IMPULSE CONTROL DISORDER. מהווה פוטנציאל גבוה לאלימות כלפי הסובבים, מאיים לפגוע בסובבים בנשק שנמצא ברשותו. הנני להודיע לכם על כך בדחיפות, כי חלה עלי חובת דיווח על פי חוק. לטיפולכם הדחוף, בכבוד רב, ד"ר מיכאל רומוב מומחה לפסיכיאטריה".

טו. ביום 17/4/18 התקבלה "הודעת מטפל לפי סעיף 11א לחוק כלי ירייה תש"ט-1949" – ת/6: **"הנני להודיעכם כי בטיפול/טופל/נבדק על ידי (בת/6 צוין בכתב ידו של הנקבל ת.ז. של המתלונן, שמו המלא תאריך לידה שלו וכתובת מגוריו).**

על פי המידע הרפואי המצוי ברשותי אני סבור/ה שאם אדם זה יחזיק בכלי ירי, יהיה בכך משום סכנה לעצמו או לציבור.

אבחנה (הנקבל כתב בכתב ידו) IMPULSE CONTROL DISORDER. נימוקים – (ב14/4/18) נאלצתי לראות את התפרצות האלימות של מר פפרקורן, ללא כל גירוי. האדם התפרץ באלימות כלפי איים לפגוע בי ובמשפחה שלי, צעק כי "יש לי אקדח ולא יאסס (כך במקור) להשתמש בו". אינטראקציה שנמשכה אתו למשך כ-30 דקות היתה מספקת על מנת לאבחן כלוקה בהפרעה בשליטה על דחפים.

טז. עם קבלת ת/6 הודיע ד"ר איבגי לפקיד הרישוי חיפה שיש לשלול את רישיון הנשק של המתלונן.

יז. כעבור כשלושה שבועות, לאחר פניית המשטרה למתלונן בדרישה להפקיד את נשקו, ובירורים שערך ופניה שכתב לד"ר איבגי, הוברר שהנקבל אינו הרופא המטפל, שלא היתה בדיקה קלינית והמפגש לא היה במסגרת רפואית, בוטלה הדרישה להפקדת הנשק וביטול הרישיון (מכתבו של ד"ר איבגי ת/8 מיום 7/5/18).

יח. במקביל, ביום 16.4.18, הנקבל פנה למכון הרפואי לבטיחות בדרכים (הרשות הרפואית) בהודעה ע"פ סעיף 12ב' לפקודת התעבורה (נוסח חדש) והצהיר בכזב, שהוא, כנותן חוות דעת בעניין המתלונן, אבחן IMPULSE CONTROL DISORDER

אצל המתלונן ועל פי חוות דעתו המתלונן "מהווה סכנה לציבור במידה וימשיך לנהוג, עלול לפגוע בזולת, אינו שולט על דחפים ו-מגלה תוקפנות גלויה כלפי הסובבים".

יט. בעקבות הודעת הנקבל למרב"ד, זומן המתלונן לבדיקות רפואיות במרב"ד ונדרש לשלם אגרה בסך ₪624 (נספח ד'). לאחר שהמתלונן הבהיר כי הנקבל לא ביצע בו כל בדיקה קלינית, בוטל זימונו לבדיקה הרפואית.

כ. במסגרת המלצתנו עלינו להכריע בשאלות הבאות:-

- (1) האם רשאי היה הנקבל לאבחן את המתלונן במהלך העימות ולשלוח את ממצאי האבחון לרשויות?
- (2) האם הנקבל פעל כדין בציינו בפניותיו שהוא הרופא המטפל /נותן חוות הדעת?
- (3) האם פעל כדין משציין בפניותיו כי ערך בדיקה קלינית למתלונן ואבחן אותו כלוקה בתסמונת של העדר שליטה בדחפים וכמסוכן?

כא. כבר במהלך החקירות בפנינו הודו הנקבל והמומחה מטעמו כי הנקבל לא היה רופא מטפל, ולא נתן חוות דעת וכי לא נערכה למתלונן בדיקה קלינית. את השימוש במונחים רופא מטפל ונותן חוות דעת – הצדיק הנקבל בכך שמדובר בטופס מובנה, וכי נאלץ לעשות בו שימוש בהעדר חלופה אחרת.

כב. ב"כ הנקבל בסיכומיו טען כי בשיחה הראשונה עם ד"ר איבגי הנקבל פירט בפניו את נסיבות האירוע ולמרות זאת נדרש למלא "הודעת מטפל", יובהר כי טענה זו לא נטענה אפילו על ידי הנקבל בעדותו. שתיאר באריכות כיצד חיפש את הטופס המתאים, וכיצד נקלע לסיטואציה בשל מבנה הטופס. ד"ר איבגי נחקר על כך בחקירה נגדית, ואישר שככל הנראה שבעקבות מכתבו של הנקבל ת/7 הודיע לנקבל שצריך למלא טופס רשמי ואז קיבל את ת/6. העד הבהיר כי השיחה המפורטת עם הנקבל לגבי נסיבות האירוע ומעמדו כרופא מטפל התקיימה רק לאחר פנייתו של המתלונן. בחקירה חוזרת ד"ר איבגי שלל מכל וכל את הטענה לפיה "שידל" את הנקבל למלא את הטופס והפנה למילים "בדיקה קלינית" (עמ' 47, 48 לעדותו). אין לקבל את טענת ב"כ הנקבל כי ד"ר איבגי הבין מיד שהנקבל אינו הרופא המטפל כיוון שפנה לרופא המשפחה של המתלונן. הפניה לרופא משפחה נעשתה על ידי הגב' לוקסמבורג ממחלקת רישוי כלי יריה ביום 7/5/18, למעלה משבועיים לאחר קבלת ת/6 ו-7/7 ורק לאחר קבלת פניית המתלונן. מוטב היה לו נמנע ב"כ הנקבל מהעלאת טענה זו.

כג. הנקבל והמומחה מטעמו אף הודו שלא נערכה בדיקה קלינית, אלא הערכה קלינית או השערה. יחד עם זאת הוסיפו וטענו כי על אף שהאבחון נעשה במהלך עימות מילולי, ולגרסת הנקבל גם עימות פיזי ואיומים מסכני חיים, ניתן היה לערוך את האבחון לאור הניסיון המקצועי והידע של הנקבל וכי לשם כך אין צורך במפגש סטרילי בחדר בדיקה.

כד. אין בידינו לקבל את עדותו של ד"ר שולקין שהיתה מגמתית, תוך ניסיון להלך בין הטיפות – מחד לשמור על יושרה מקצועית וסטנדרטים מקצועיים ומאידך - להצדיק את התנהלותו של הנקבל כמעט בכל מחיר. העד הודה שבנסיבות המתוארות - היה נוהג אחרת, שהיה מודיע למשטרה ולא לרשויות, שלא היה מדווח כרופא מטפל, או כנותן חוות דעת, שהיה מתאר את הנסיבות של העימות ואת חלקו כמעורב באירוע ולא היה משתמש במונח "בדיקה קלינית". מנגד, ועל דוכן העדים, מבלי שנשאל כלל, ד"ר שולקין לא היסס לאבחן את המתלונן, אותו מעולם לא פגש ולא בדק וזאת כדי להצדיק את מעשיו של הנקבל ואת האבחון שלו למתלונן.

כה. גם הנקבל בעדותו – ניסה להצדיק את מעשיו כאזרח מודאג ואחראי, כבעל מקצוע שזו חובתו על פי דין, אם כי הודה שטעה הן בשימוש בהודעת מטפל, הן בשימוש במונח נותן חוות דעת והן בתיאור הבדיקה הקלינית שערך למתלונן במהלך עימות שהוא צד לו. במקביל, ניסה להצדיק את קביעתו ואבחון המתלונן כלוקה בהפרעה מסוג העדר שליטה בדחפים. כך למשל, בעמ' 117, ערך אבחון נוירולוגי למתלונן, שהוא משתמש במשככי כאבים ולכן קרוב לוודאי סובל מהעדר שליטה בדחפים **"רבותיי, רואים drop foot דו צדדי, והבן אדם בעצמו אומר שהוא נכה במאה אחוז בגלל זה. פגיעה ספינאלית, עם קרוב לוודאי פגיעה עצבית מאסיבית, היא מתרחשת ללא תסמונת כאב כרונית? ללא צורך במשככי כאבים?"**

כו. סעיף 2 לחוק זכויות החולה תשנ"ו 1996 קובע טיפול רפואי מהו: **"טיפול רפואי" – "לרבות פעולות אבחון רפואי, טיפול רפואי מונע, טיפול פסיכולוגי או טיפול סיעודי".**

כז. סעיף 13(א) ו-(ב) לחוק זכויות החולה קובע: **(א) לא ינתן טיפול רפואי למטופל אלא אם כן נתן לכך המטופל הסכמה מדעת לפי הוראות פרק זה.**
(ב) לשם קבלת הסכמה מדעת, ימסור המטפל למטופל מידע רפואי הדרוש לו, באורח סביר, כדי לאפשר לו להחליט אם להסכים לטיפול המוצע.

כח. סעיף 14(א) לחוק זכויות החולה קובע: **"הסכמה מדעת יכול שתהיה בכתב, בעל פה או בדרך של התנהגות".**
כט. מאחר ואבחון מוגדר כטיפול רפואי, נדרשת הסכמה של הנבדק לתהליך האבחון. הסכמה כזו לא היתה. על פי גרסתו של הנקבל - במהלך העימות ניסה לרסן את המתלונן והציג עצמו כפסיכיאטר ואף אמר לו שיערוך חוות דעת לגביו. ומשהמתלונן נשאר במקום והמשיך להתווכח, הבין שמדובר בהסכמה לאבחון. המתלונן הכחיש זאת, ואמר ששמע רק שנאמר חוות דעת.

ל. אין בידינו לקבל את הסברו של הנקבל לעניין ההסכמה מדעת. לטעמנו מדובר בצעד מניפולטיבי של הנקבל שנועד להסביר את מעשיו בדיעבד. אין לדברים אלה או להסכמה או לאבחון זכר בתלונה הראשונה שלו במשטרה שהוגשה ביום האירוע (9/נ) וגם לא בתצהיר שהוגש מטעמו בהליך האזרחי (14/נ).

לא. זאת ועוד - לגרסת הנקבל המתלונן איים השתולל וצעק. אם כך כיצד מצפה הנקבל שישמע את הדברים, שיסכים, ושכלל יבין שהוא בתהליך של בדיקה פסיכיאטרית? האם ימצא אדם בר דעת שהיה מסכים להיבדק על ידי יריבו לעימות בשעת כעס? קבלת גרסתו של הנקבל למונח "הסכמה מדעת" מהווה זלזול בסטנדרטים הרפואיים המקובלים, ביושרה המקצועית הנדרשת מרופא וזלזול בזכויות החולה וכבוד האדם או למצער חוסר הבנה בסיסי של המונח הסכמה מדעת.

לב. שלבי האבחון הפסיכיאטרי של מטופל כוללים מספר נדבכים הכוללים שיחה עם הנבדק, קבלת נתונים ממנו, היסטוריה רפואית, נטילת תרופות כל אלה יכולים להיות רלוונטיים למצב נפשי. זאת בנוסף להתרשמות מנתונים שונים באישיותו כגון – הופעה, יחס לבדק, התנהגות, מצב רוח ואפקט, דיבור, חשיבה, תוכן חשיבה, זיכרון, תובנה אמינות ועוד.

לג. אין חולק שבמהלך עימות מילולי ו/או פיזי כנטען על ידי הנקבל, הקשב של הנקבל היה בעיקר כלפי האיום המופנה אליו והטריד אותו. מתיאורו של הנקבל את העימות בפנינו, עולה איום ממשי וחשש ממשי. הקונפליקט בו היה נתון

בוודאי לא איפשר לו להתרכז באבחון האדם הניצב מולו ולבצע הערכה קלינית. בכך הודה גם המומחה ד"ר שולקין.

לד. גם אם קבענו לעיל שהנקבל הפריז בתיאור חלקו של המתלונן באירוע משכלל בתיאור תקיפה פיזית, חטיפת הטלפון ואיומים ברצח, אין לנו ספק ששני הצדדים היו כעוסים מאוד, העימות היה חריף גם אם רובו מילולי ושניהם היו נתונים בסערת יצרים. אין ספק שבין השניים לא התקיימה כל אינטראקציה או שיח. גם בנתונים אלה, כשהנקבל מעורב וצד באירוע, לא ניתן לבצע אבחון או הערכה קלינית.

לה. חובת הדיווח על פי סעיף 11א לחוק כלי יריה התשי"ט-1949 וסעיף 12 ב(א) לפקודת התעבורה, חלה על רופא מטפל שמתקיימים בינו לבין המטופל יחסי טיפול וקשר מינימלי. הוראות הסעיף אינן חלות על רופא, מוכשר ככל שיהיה, הפוגש אדם באקראי ומאבחן אותו תוך כדי שיחה או עימות אקראי, ללא מסגרת טיפולית או רפואית. כך גם עולה מחוזר המנכ"ל 5/.

לו. הנקבל טען בפנינו כי בשל מגבלות הטופס לא היתה לו ברירה אלא לחתום כרופא מטפל או כנותן חוות דעת. יחד עם זאת הדגיש כי פעל בתום לב, כאזרח מודאג ועשה שימוש בניסיונו המקצועי כדי להתריע בפני הרשויות. ניתן היה לקבל בדוחק את טענתו, אילו פירט בהודעותיו לרשויות את נסיבות האירוע בהערה או בתוספת בשולי הטופס.

לז. טענת תום הלב נשללת גם מכוח העובדה שהנקבל לא הסתפק בהודעות הראשונות שהגיש למשרד הבריאות ולמרב"ד. אלא המשיך לפעול כנגד המתלונן גם לאחר שהרשויות טיפלו בעניינו של המתלונן, ודחו את תלונות הנקבל. כך – כ- 4 חודשים לאחר האירוע, שלח שתי פניות לשר התחבורה (12/נ, 13/נ) שנושאן – העדר טיפול של המכון לבטיחות בדרכים בפניה לגבי אדם החשוד כלוקה בהפרעה נפשית שעלול לסכן את שלום הציבור בתור נהג.

לח. בתאריך 25/7/18 שלח הנקבל פניה לשר הבריאות (11/נ), שכותרתה: - העדר טיפול של בעלי תפקידים הקשורים למתן רישיון לנשיאת נשק בעניינו של מר פפרקורן אברהם. בסעיף 14 לפניה כתב הנקבל: - **"יחד עם זאת, אני רוצה לציין כי על פי חוק זכויות החולה סעיף 2, האבחון הרפואי נחשב כטיפול רפואי ולכן ברור שהפגישה ביני לבין פפרקורן הסתיימה בטיפול/אבחון רפואי ולכן הנני סבור כי חלה החובה לדווח לרשויות המוסמכות כפי שעשיתי"**.

לט. הנקבל לא הרפה והגיש שני עררים לאחר שנסגר תיק החקירה נגד המתלונן. הנקבל אינו מסתפק בעובדה שהרשויות בחנו את עניינו של המתלונן והגיעו להחלטה, ופעל ללא לאות להצדקת "האבחון" ולפגיעה במתלונן על ידי שלילת רישיון הנשק שלו ורישיון הנהיגה שלו. אין מדובר בפניה בתום לב של אזרח מודאג, או במילוי חובה על פי דין אלא על התנהלות מגמתית, הגובלת ברדיפה ובנקמה.

מ. הדרך בה הציג עצמו הנקבל בפני הרשויות, כפסיכיאטר מומחה, כרופא מטפל שערך בדיקה קלינית, כנותן חוות דעת, כמי שערך בדיקה קלינית למר פפרקורן, הטעה את הגורמים השונים לחשוב שמדובר באבחון שבוצע במסגרת טיפולית רפואית. רק לאחר פניות המתלונן הבינו כי הוטעו, ובוטלו ההגבלות על רישיון הנהיגה והנשק.

מא. שמענו מד"ר איבגי כי מרגע שהתקבלה "הודעת מטפל" נשלל אוטומטית רישיון של המטופל, והמטופל רשאי לפעול לשינוי ההחלטה אם ייבדק על ידי רופא שיסתר את האמור בהודעת המטפל. גם הודעה הנשלחת למרב"ד על ידי רופא

מטפל או רופא שערך חוות דעת, מקבלת את מלוא המשקל והמטופל מוזמן באופן מיידי לבדיקות כשירות לנהיגה.

מב. בצד חובת הדיווח מקנים חוק כלי יריה ופקודת התעבורה סמכות וכוח לרופא המטפל. סמכות זו נועדה לשמירה על בטחון הציבור ולא לשלילה שרירותית של זכויות. השימוש בסמכות זו צריך להתבצע בזהירות רבה תוך שמירה על הסטנדרט הרפואי הראוי ואף למעלה ממנו. לצערנו, לא רק שהנקבל חטא בשמירת הסטנדרטים הרפואיים המקובלים אלא שהפך את הסמכות והכוח שהוענקו בחוק לרופאים ומטפלים לכלי במאבקו במתלונן.

מג. לאור כל האמור לעיל מסקנתנו היא שהנקבל השתמש לרעה במעמדו ובסמכויותיו כרופא פסיכיאטר על מנת לפגוע במתלונן. קבע אבחנה פסיכיאטרית למתלונן שלא במסגרת טיפול או בדיקה קלינית שביצע, אלא על סמך אירוע חד פעמי, עימות שבו היה מעורב כצד לסכסוך. בפניותיו למשרד לבטחון פנים ולמכון הרפואי לבטיחות בדרכים, הציג עצמו ככזב ובמרמה כנותן חוות דעת או כרופא מטפל של המתלונן.

מד. במעשיו אלה גילה הנקבל התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה כאמור בסעיף 145(1) לפקודת הרופאים [נוסח חדש] התשל"ז – 1976.

עו"ד זמירה גולדנר
חברת ועדה

פרופ' אליעזר קיטאי
חבר ועדה

ד"ר יוסי בר
יו"ר הועדה